

dubna 1935, byla doručena sice Břetislavu K. v rejstříku tehdy zapsanému předsedovi, který však byl již od 13. března 1935 suspendován, že ten se k prvnímu roku ustanovenému na 29. dubna 1935 nedostavil, takže byl vydán proti žalobkyni rozsudek pro zmeškání, o němž se žalobkyně náhodou dověděla až teprve dne 21. nebo 22. května 1935.

Podle rozsudkových zjištění byl Břetislav K. dozorčí radou dne 13. března 1935 zbaven funkce předsedy. Tím byl ve smyslu § 24 druž. zák. s okamžitou účinností vyloučen z oprávnění zastupovati žalobkyni až do té doby, kdy by valná hromada rozhodla o této suspensi. Že by se až do doručení uvedené žaloby po případě doručení rozsudku o ní byla valná hromada rozhodla platným usnesením, že se ona suspense stala neprávem a že ji zrušuje, nebylo zjištěno.

Nebyl proto Břetislav K. oprávněn přijmouti dne 11. dubna 1935 žalobu v zastoupení záložny a jde jen o otázku, zda se nynější žalovaný — jeho otec — může s hlediska § 16 společenstev. zák. odvolávat na rejstříkový stav, dle něhož jeho syn v rozhodujícím okamžiku byl ještě zapsán jako člen představenstva záložny. Na tu otázku správně odpověděly nižší soudy záporně, ježto žalovaný nebyl bezelstný.

Podle nesporných skutečností byl žalovaný jako člen záložny zastoupen na valné hromadě záložny konané dne 14. března 1935 svým synem Břetislavem K., který ani nepopírá, že by si nebyl býval toho vědom, že byla na ní jeho suspense oznámena.

Tato vědomost zástupce žalovaného o rozhodující okolnosti je zároveň vědomostí zastoupeného — žalovaného a je důležitá pro posouzení bezelstnosti žalovaného v otázce, byl-li Břetislav K. oprávněn přijmouti za záložnu žalobu dne 11. dubna 1935.

Již tento důvod postačil k odůvodnění žalobního nároku.

Podle toho, co uvedeno, byla zjištěna znalost žalovaného o rozhodující okolnosti, čímž je vyloučeno jeho bezelstnost a bylo proto jeho povinností dbáti toho, aby žaloba Ck III 19/35 nebyla doručena suspendovanému členu představenstva, nýbrž jinému členu dle stavu rejstříkového.

Poněvadž se tak nestalo, nebyla záložna v řízení o žalobě Ck III 19/35 vůbec zastoupena a jsou tu předpoklady nynější žaloby podle § 529 č. 2 c. ř. s. a právem bylo jí vyhověno.

Čís. 16942.

Spor (rozsudek) o žalobě opoziční opřené o to, že exekučně vymáhaný nárok vymáhajícího věřitele zanikl kompensací se vzájemnou pohledávkou povinného za vymáhajícím věřitelem, neodůvodňuje námitku zahájeného (rozsouzeného) sporu v pozdějším sporu, v němž se uplatňuje vzájemná pohledávka povinného.

(Rozh. ze dne 19. května 1938, R I 587/38.)

Proti žalobě na zaplacení 22.116 Kč 50 h s přísl. za prodané hospodářské stroje namítl žalovaný mimo jiné, že žalující firma již uplatňoval a zažalované částky v žalobě oposiční, která nebyla dosud pravoplatně skončena. Soud první stolice odmítl žalobu co do výše 14.054 Kč 90 h pro zahájení rozepře, kdežto odvolací soud zamítl uvedenou námitku.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Účinek zahájení sporu podle § 233 c. ř. s. nastává jen tehdy, byla-li již mezi týmiž stranami o témže předmětu sporu zahájena rozepře (§ 232 c. ř. s.). Musí tu býti jak totožnost stran, tak i totožnost předmětu sporu, která předpokládá, že souhlasí v obou rozepřích jak právní důvod, tak i žalobní nárok, který je určen obsahem žalobní žádosti. Nestačí, že právní důvod je v obou sporech týž, neboť z téhož právního poměru mohou vzniknouti různé nároky.

Námitku zahájení sporu opřel žalovaný o to, že žalobkyně uplatnila pohledávku zažalovanou v souzeném sporu již započtením ve sporu zahájeném před krajským soudem v O. pod č. j. Ck IIIa 10/36 o její žalobě oposiční. Uvedenou žalobou se žalobkyně domáhala toho, aby byly exekuce vedené žalovaným prohlášeny za nepřipustné, ježto nárok žalovaným uvedenými exekucemi vymáhaný, zanikl. Žalobním nárokem v oposičním sporu byl nárok na prohlášení exekucí nepřipustnými, kdežto v souzeném případě směřuje žalobní nárok k odsouzení žalovaného k zaplacení zbytku kupní ceny za dodané hospodářské stroje. Již pro tuto různost žalobních nároků nejde o totožnost předmětu sporu.

Jest ovšem správné, že při rozhodování o oposiční žalobě jest řešiti prejudiciální otázku, zanikl-li nárok vymáhajícího věřitele vymáhaný exekucí. Vyvozuje-li se však v oposiční žalobě zánik vymáhaného nároku z toho, že zanikl kompensací se vzájemnou pohledávkou příslušející povinnému proti vymáhajícímu věřiteli, a neučiní-li se mezitímní návrh na zjištění (§§ 236, 259 c. ř. s.), že vzájemná pohledávka povinného namítaná ke kompensaci je resp. není po právu, nerozhoduje se ve výroku rozsudku vyneseno o oposiční žalobě o této vzájemné pohledávce; takový rozsudek, kterým se vyhovuje oposiční žalobě, nezakládá námitku rozsouzené věci ve sporu, v němž by byla uplatněna vzájemná pohledávka povinného, nýbrž pouze hmotněprávní námitku zániku vzájemné pohledávky povinného následkem její kompensace s nárokem vymáhajícího věřitele. Neboť materiální právní moc rozsudku se týká jen rozhodnutí samého, nikoliv jeho předpokladů řešených v důvodech rozsudkových, ledaže by byl řešený k mezitímnímu návrhu na zjištění (rozh. č. 5316 Sb. n. s.). Neodůvodňuje-li však ve shora vyličeném případě rozsudek vydaný o oposiční žalobě v pozdějším sporu, v němž se uplatňuje vzájemná pohledávka povinného, námitku

rozsouzené věci, nemůže ani spor zahájený o opoziční žalobě odůvodnit námitku rozepře zahájené podle §§ 232, 233 c. ř. s.

Jest proto usnesení odvolacího soudu správné.

Čís. 16943.

Smluvní pojištění (zák. č. 145/1934 Sb. z. a n.).

Stanoví-li pojistné podmínky, že odpovědnostní pojištění z provozu motorového vozidla jest uvedeno do klidu z důvodu zastavení jeho provozu jen tehdy, dokáže-li se vrácení úřední značky vozu (evidenčního čísla) příslušnému úřadu, není uvedena podmínka tak řeč. klidu pojištění nahrazena ani tím, že pojistník podal žádost za uvedeným účelem, že okresní úřad učinil pouze záznam, že jest značka mimo provoz, že to oznámil důchodkovému kontrolnímu úřadu, že odebral osvědčení o přidělu značky a že pojistník skutečně s oním vozidlem nejezdil, ani odmontování a uskladnění podstatné součásti vozidla a svěřeni vozidla jiné osobě do prodeje.

Odpovědnostní pojištění nepomíjí pro odpadnutí zájmu na pojištění (§ 63 uved. zák.), nebyla-li tu objektivní nemožnost pojistné příhody.

(Rozh. ze dne 19. května 1938 Rv I 1179/37.)

Srov. rozh. č. 12421, 15426, 15428.

Žalobu, kterou se žalující pojišťovna domáhala na žalované zaplacení pojistné prémie za pojistné období 1936 z pojistné smlouvy proti následkům zákonné odpovědnosti z provozu automobilu, sjednané dne 19. července 1935, nižší soudy zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Prvý soudce zjistil, že žalovaná koncem roku 1935 podala žádost o vrácení úřední značky svého automobilu, že však k vrácení značky nedošlo a že značka nebyla vymazána z toho důvodu, že vozidlo nepřešlo ani na jinou osobu, ani do jiného obvodu, ani se nestalo k provozu nezpůsobilým, a okresní úřad pouze učinil záznam, že jest značka mimo provoz, a oznámil to důchodkovému úřadu, načež byla žalovaná vyzvána vrátiti t. zv. osvědčení o přidělu značky, které jí bylo odebráno dne 16. dubna 1936. Dále zjistil první soud, že podle § 7 dodatečných ustanovení k všeobecným pojistným podmínkám pro odpovědnostní pojištění může býti pojištění z důvodu zastavení provozu vozidla uvedeno do klidu jen v případě prokázaného vrácení značky vozu příslušnému úřadu, konečně že žalobkyně obdržela odhlášku k dani a žádost o přerušeni odpovědnostní pojistky, ale že ji dne 4. ledna 1936 vrátila s tím, že přerušeni může nastati jen v případě vrácení značky. Z toho tedy plyne, že žalovaná skutečně u okresního úřadu zakročila ve smyslu čl. 7 dodateč. ustanovení, aby provedla vrácení úřední značky vozu a aby tak dosáhla uvedení pojištění z důvodu